

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 449/2019-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Milošom Kaščákom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 227/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 227/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDACTED] a [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume 250 € (slovom dvestopät'desiat eur), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. [REDACTED] a [REDACTED] priznáva trovy konania v sume 365,86 € (slovom tristošesťdesiatpäť eur a osemdesiatšesť centov), ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť na účet ich právneho zástupcu JUDr. Miloša Kaščáka, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 449/2019-16 z 19. novembra 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 227/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia vystupujú v napadnutom konaní v procesnom postavení povinných z exekúcie. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 23 Er 227/2007 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo 8. februára 2007, keď bola okresnému súdu doručená žiadosť súdnej exekútorky JUDr. Aleny Szalayovej, Exekútorský úrad v Leviciach (ďalej len „súdna exekútorka“), o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. Ex 106/2007 na podklade návrhu oprávneného z exekúcie, ktorým bola obchodná spoločnosť [REDACTED],

██████████, ██████████ (ďalej len „oprávnený“). Okresný súd vydal 13. februára 2007 súdnej exekútorke poverenie č. 5707 027942* na vykonanie exekúcie.

3. V priebehu napadnutého konania okresného súdu bola zistená nemajetnosť sťažovateľov ako povinných z exekúcie, na podklade čoho oprávnený 4. júla 2016 písomne navrhol súdnej exekútorke zastavenie exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. h) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Okresnému súdu bol tento návrh oprávneného doručený 22. júla 2016 prostredníctvom súdnej exekútorke. Okresný súd v napadnutom konaní rozhodol o návrhu na zastavenie exekučného konania uznesením sp. zn. 23 Er 227/2007 z 29. apríla 2019, a to podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Prešov svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er 227/ 2007 porušil základné právo ██████████ a ██████████ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Okresný súd Prešov je povinný zaplatiť sťažovateľom 1.500,- Eur do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia k rukám hociktorého z nich.

Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er 227/2007 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť ich právnemu zástupcovi do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľov, chronológia úkonov okresného súdu v napadnutom konaní

5. Ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a zároveň ho vyzval, aby ústavnému súdu oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci.

6. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprO 570/2019 z 30. apríla 2019 uviedol, že v tejto veci súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. K okolnostiam danej veci uviedol, že je pravdou, že okresný súd vo veci začal konať až v apríli 2018 po urgencii oprávneného. Nečinnosť bola podľa jeho vyjadrenia spôsobená personálnou poddimenzovanosťou okresného súdu.

7. Právny zástupca sťažovateľov vo svojom vyjadrení z 10. júla 2019 uviedol, že sťažovatelia súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 23 Er 227/2007 zistil, že v napadnutom konaní boli uskutočnené tieto úkony:

- 8. februára 2007 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. Ex 106/2007 na podklade doručeného návrhu oprávneného,
- 13. februára 2007 okresný súd vydal súdnej exekútorke poverenie č. 5707 027942* na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky oprávneného,
- 22. februára 2007 súdna exekútorka vydala upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 106/2007,

- 25. mája 2007 okresný súd uznesením č. k. 23 Er 227/07-44 rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľov ako povinných na odklad exekúcie,
- 4. júla 2016 bol súdnej exekútorke doručený písomný návrh oprávneného na zastavenie napadnutého konania podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že majetok povinného (sťažovateľov) nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie,
- 22. júla 2016 bol okresnému súdu doručený súdnou exekútkou odstúpený návrh na zastavenie napadnutého konania,
- 23. februára 2018 bola okresnému súdu doručená písomná žiadosť sťažovateľov na vydanie rozhodnutia o zastavení exekúcie,
- 18. februára 2018 a 10. apríla 2018 sťažovatelia požiadali okresný súd o odstránenie prieťahov v napadnutom konaní a o vydanie rozhodnutia o zastavení napadnutého konania,
- 11. apríla 2018 okresný súd vyzval oprávneného na vyjadrenie k tomu, či návrh na zastavenie exekúcie smeruje voči obidvom sťažovateľom ako povinným, alebo len voči sťažovateľke [REDAKOVANÉ],
- 3. mája 2018 okresný súd prípisom sp. zn. 1 SprO 724/2018 písomne vyrozumel sťažovateľov o tom, že dožiadal oprávneného na vyjadrenie k tomu, či ním podaný návrh na zastavenie exekúcie smeruje voči obidvom sťažovateľom ako povinným, alebo len voči sťažovateľke [REDAKOVANÉ] ako povinnej,
- 29. apríla 2019 okresný súd uznesením sp. zn. 23 Er 227/2007 rozhodol o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

III.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Exekučný poriadok je vo všeobecnosti procesnou normou (hoci obsahuje aj niektoré hmotnoprávne ustanovenia), ktorá je vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku *lex specialis* a z toho vyplýva, že od 1. júla 2016 je potrebné aj v exekučných konaniach začatých pred týmto dňom primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 CSP, § 200 Exekučného poriadku).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

18. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania vo fáze namietanom sťažovateľmi bolo už len rozhodnutie o zastavení exekúcie na návrh oprávneného, a teda ho nemožno považovať za právne ani skutkovo zložitú.

19. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade sťažovateľov ústavný súd nevezhliadol žiadnu okolnosť v ich správaní, ktorou by ovplyvnili dĺžku napadnutého konania, a teda nemožno im pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu. Naopak, aktivitu sťažovateľov premietnutú do podania žiadosti o vydanie uznesenia o zastavení exekúcie (podanie z 18. februára 2018, pozn.) a žiadosti o odstránenie priet'ahov v napadnutom konaní (podanie z 10. apríla 2018, pozn.) je možné považovať za skutočnosť, ktoré pozitívnym spôsobom prispeli k odstráneniu nečinnosti okresného súdu.

20. Ústavný súd pri hodnotení samotného postupu okresného súdu v napadnutom konaní musí konštatovať, že po doručení návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku bol tento bez akéhokoľvek relevantného dôvodu absolútne nečinný (návrh oprávneného na zastavenie exekúcie bol doručený okresnému súdu 22. júla 2016, pozn.). Ďalší úkon okresného súdu v napadnutom konaní je možné evidovať po podaní žiadosti z 18. februára 2018, ktorou právny zástupca sťažovateľov požiadal okresný súd, aby vo veci vydal uznesenie o zastavení exekúcie v zmysle podaného návrhu, teda po takmer 2 rokoch od podania návrhu oprávneným. Následne okresný súd 11. apríla 2018 vyzval oprávneného na vyjadrenie, či jeho návrh na zastavenie exekúcie smeruje voči obom povinným. Od daného procesného úkonu okresného súdu možno konštatovať jeho opätovnú nečinnosť v trvaní takmer 1 roka (uznesenie sp. zn. 23 Er 227/2007 ktorým súd exekúciu zastavil, bolo vydané 29. apríla 2019, pozn.).

21. Pokiaľ predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprO 570/2019 z 30. apríla 2019 uviedol, že „... *nečinnosť súdu bola spôsobená personálnou poddimenzovanosťou Okresného súdu Prešov...*“, ústavný súd upriamuje pozornosť na svoju ustálenú judikatúru, keď v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri, napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu,

a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti ústavnej sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 227/2007 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadost'učinenie

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa, svojou nečinnosťou vo veci konal.

25. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, vo výroku tohto nálezu už neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, pretože v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie skončené vydaním rozhodnutia o zastavení exekúcie uznesením sp. zn. 23 Er 227/2007 z 29. apríla 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2019 (bod 4 výroku tohto nálezu).

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

29. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

30. Sťažovatelia sa domáhajú priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 500 €, a to z dôvodu, že „... k porušovaniu ich práv dochádza od roku 2016 až ku dnešnému dňu. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sťažovatelia považujú za značnú ujmu na ich právach na súdnu a inú právnu ochranu garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.“.

31. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade

priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, avšak suma požadovaná sťažovateľmi nie je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

32. S prihliadnutím na dĺžku nečinnosti pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie, berúc do úvahy samotnú povahu veci vrátane procesného postavenia sťažovateľov ako povinných, ktorí ak by si riadne a včas splnili svoj záväzok voči oprávnenému, nemuselo by k exekúcii vôbec dôjsť, a prihliadajúc tiež na skutočnosť, že v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti už bolo napadnuté konanie právoplatne zastavené, ústavný súd považoval za primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 250 € každému zo sťažovateľov (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti prevyšujúcej uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevyhovelo, tak ako je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

VI.

Trovy konania

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2018, ktorá bola 980 €.

35. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2019 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Každému zo sťažovateľov priznal za každý úkon vykonaný v roku 2019 sumu 163,33 €, čo po znížení o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky predstavuje sumu 326,66 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony pri dvoch sťažovateľoch vykonané v roku 2019 po 9,80 €, čo spolu predstavuje sumu 365,86 € (bod 3 výroku nálezu).

37. Keďže sťažovatelia vo vyjadrení z 10. júla 2019 k vyjadreniu predsedu okresného súdu neuviedli žiadne nové skutočnosti, ústavný súd za tento úkon náhradu trov konania podľa vyhlášky nepriznal.

38. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

39. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu